

Заедно

брой 85 - декември 2011

енория "Св. Павел от Кръста" Русе

Скъпи енорияши ,
наближава светия празник Рождество Христово и всеки от нас, според своята религиозна чувствителност се подготвя по подходящ начин да посрещне Господ Исус, Детето което се роди за нашето спасение.

През този период се спираме да съзерцаваме Исусовата Майка, възхищаваме ѝ се и се опитваме да я следваме, но често се чувстваме обезсърчени, понеже мислим, че е недостижима. Може би трябва просто да погледнем към най-важното при срещата и с Бога на нейният отговор на призива, който Той отправя към нея.

Чак тогава и ние ще бъдем в състояние да приемем Исус в нашето сърце и ще бъде Рождество, изпълнено с любов. Благовещението извести идването на Бога между хората. Архангел Гавраил е пратеник в Назарет, в домът на Мария, който не е храм, нито свещено място. Бог се представя в ежедневието, в това което е скромно, малко, незначително. Бог отправя своя поглед към Мария и чрез нея, към цялото човечество и към всеки един от нас. Бог избира това което е слабо, за да изрази своята мощ. Бог ни призовава да Му имаме доверие, да се радваме, понеже ще се изпълни Неговата воля. Мария размишлява, обмисля, задава си въпроси. Ние също се питаме: "Как е възможно" това? Бог ще ни покаже знаците на своето присъствие. Любовта Му е конкретна, действа в развитието на историята. От нас се иска само да бъдем уверени и да отговорим като Мария с нашето "Ето ме", за да станем и

ние участници в историята на спасението и да Му послужим като средство за Неговата благодат. Решителните спасителни събития, мястото което оставяме на Бога, ние го залагаме в нашите ежедневни дела. Във всекидневния живот, в дребните, обикновени неща е мястото където Бог може да дойде, в което всеки един може да го срещне, но е необходимо нашето отговорно “да”. Спасителната история напомня, че това “да” има голяма стойност, мъчно е да се произнесе, защото по някога обърква нашите пътища и нашите планове. Това “да” изисква да бъдем скромни, когато искаме да измерим степента на нашето положение, като започнем от парите и вещите. Изисква от нас да сме способни да простим, когато нямаме желание да го направим. Изисква да възлюбим и да служим, дори когато сме уморени и бихме искали да помислим малко за себе си. Изисква да бъдем отзивчиви, дори когато изнемогваме. Изисква поддържане, защита, подкрепа на живота, дори когато един живот, който е в близост до нас е несгоден, страдащ или е вече остарял...

Не е лесно да се каже “да”, просто така... трудно е, но необходимо, защото това е единственият начин чрез който можем да получим благодат от Бога. Само по този начин нашата нищета се среща с величието на Бога. Това “да” ни подготвя да приемем Бога да обитава в нас, със своите проекти, със своето битие, което ни прави велики, щастливи, способни да доставим радост и надежда на този, който е до нас и на който е далече.

Ако сме способни да произнесем нашето “да”, Исус ще се роди в сърцето ни отново и през това свето Рождество.

Това е нашето сърдечно, братско пожелание за всички вас.

Към нашите поздравления прибавяме и нашата благодарност и признателност за доброто което вършите непрестанно за всички семейства.

Бог да ви благослови.

Честито Рождество Христово и щастлива Нова Година.

Отец Валтер, сестра Терезита и сестра Йола

Размишления за Рождество Христово

Всяка неделя раздаваме на участниците в литургията книжка с размишления за следващата седмица за подготовка през времето на Адвента (4 седмици преди Рождество Христово). Книжката е приготвена от отец Страхил за всички енории от Никополската Епархия. Размишленията са от светците, които чрез думите си ни помагат да бъдем по-достойни да празнуваме Рождество Христово. Размишленията за Последните девет дена преди празника, публикуваме в нашия бюлетин за да достигнат до всички енорияши и да бъдат духовно полезни.

17 ДЕКЕМВРИ – СЪБОТА

Матей 1, 1 - 17

Книга за живота на Исус Христос, Син Давидов

СЪБУДИЛ СЕ ОТ СЪН, ЙОСИФ НАПРАВИ, КАКВОТО МУ БЕ НАРЕДИЛ АНГЕЛЪТ ГОСПОДЕН

В началото на своето странстване във вярата Мария се среща с вярата на Йосиф. Когато Елисавета казва на Майката на Изкупителя: “Блажена си ти, която повярва” (Лука 1, 45), това блаженство определено може да се отнесе и към Йосиф, защото той отговаря положително на Божието Слово, предадено му в онзи момент. И наистина, Йосиф не отговаря на “известие” на Ангела като Мария, но “върши, каквото му е заповядал Ангелът Господен и приема жена си”. Това, което той прави, е най-чисто “покоряване на вярата” (Рим. 1, 5).

Можем да твърдим, че онова, което прави Йосиф, го присъединява по много особен начин към вярата на Мария. Той приема с вяра, идваща от Бога, онова, което тя вече е приела при Благовещението. Вторият Ватикански Събор ни учи: “На откриващия се Бог се дължи покорността на вярата, с която човекът свободно се оставя изцяло в ръцете на Бога, отдавайки

се с пълна почит на разсъдъка и волята и съгласявайки се драговолно с Неговото Откровение” (*Dei Verbum* 5). Цитираната фраза, изразяваща самата същност на вярата, се отнася напълно към Йосиф от Назарет.

По този начин той става особен носител на тайната, “скрита от векове в Бога” (Еф. 3, 9), както прави това и Мария в онзи решителен момент, наречен от Апостола “пълнота на времената”, когато “Бог изпрати Своя Син, роден от Девица”, за да “изкупи онези, които бяха под закона”, за да “получат осиновението” (Гал. 4, 4-5) ... Йосиф, заедно с Мария, е първият носител на тази божествена тайна ... Ако разгледаме съответните текстове на двамата евангелисти Матей и Лука, можем да кажем също, че Йосиф е първият, който участва във вярата на Божията Майка и, като прави това, подкрепя своята невеста във вярата ѝ в Божието Благовещение. Той също е онзи, който пръв е поставен от Бога на пътя на “странстването на вярата”, на Мария ... Личният път на Йосиф, неговото странстване във вярата, приключва по-напред ... Но пътят на вярата на Йосиф е в същата посока.

(Бл. Йоан Павел II, Папа)

Виж, моя душа, размишлявай и събуди поне един път великата любов към тебе. Аз те обикнах с вечна любов.

18 ДЕКЕМВРИ - НЕДЕЛЯ

Лука 1, 26 - 38

Ето ще заченеш в утробата и ще родиш Син

ВЕЛИК ПРЕД ГОСПОДА

Когато вижда Ангела, Захария се смущава. И наистина, когато очите на хората видят някой непознат, това смущава разума им и безпокои сърцата. Затова Ангелът, познавайки човешката природа, успокоява неговото смущение със следните думи: “Не бой се, Захария”. Успокоява уплашената му душа и я изпълва с радост с тази новина: “Твоята молитва бе чута и жена ти Елисавета ще ти даде син, когото ще наречеш Йоан. Ще имаш

радост и ликуване”. Когато праведник идва на света, ... отговорните за неговото рождение ще се зарадват ... Раждането на Йоан Кръстител е блага вест за целия свят. Всеки, който с желанието да бъде полезен на другите, е искал да има деца и се е съгласил да поеме тази отговорност, трябва да моли Бога синът му да дойде по същия начин на света. Такова рождение ще му донесе голяма радост.

За Йоан бе писано: “Ще бъде велик пред Господа”. Тези думи разкриват величието на душата на Йоан, такава, каквато е в Божиите очи. Но има и голямо смирение, което може да се види в добродетелите на душата му. Така разбирам този евангелски текст: “Пазете се да не презрете дори един от тези, малките, които са в Църквата” (Мат. 18, 20). Не казва да не презирам оногова, който е велик, защото великият не може да бъде презиран. Но ми казва: “Не презирай дори един от тези, малките” ... А думата “малък” не е използвана случайно.
(Ориген, Свещеник)

На Мария не и липсва нито властта, нито волята; власт - защото е майка на Бога, воля - защото е наша майка.

19 ДЕКЕМВРИ – ПОНЕДЕЛНИК

Лука 1, 15 - 25

Рождението на Иван Кръстител е известно от ангела

ЕТО, ЩЕ ЗАЧЕНЕШ И ЩЕ РОДИШ СИН

“Ангелът Гавриил бе изпратен от Бога в галилейския град на име Назарет при една девица, сгодена за мъж на име Йосиф, от рода Давидов. А името на девицата беше Мария” (Лука 1, 26-27). Казаното за дома Давидов се отнася не само за Йосиф, а и за Мария, защото според Закона всеки е трябвало да си избере жена от собственото племе или род, както свидетелства и Апостолът, пишейки до Тимотей: “Помни Господа Исуса Христа от семето Давидово, Който възкръсна от мъртвите според моето благовестие” (2 Тим. 2, 8). Затова Господ се явява наистина сред потомството Давидово, защото Неговата

девствена Майка и била наистина от рода на Давид.

Когато влиза при нея, Ангелът ѝ казва: “Не бой се, Мария, понеже ти намери благодат у Бога. Ето, ти ще заченеш, ще родиш Син и ще Го наречеш с името Исус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния. И ще Му даде Господ Бог престола на отца Му Давида” (Лука 1, 30-32). Господ даде на нашия Изкупител трона на отца Му Давида, когато направи Той да се въплъти в давидовото поколение, за да отведе във вечното царство с духовна благодат народа, който Давид е управлявал с временна власт.

“И ще царува над дома Яковов довеки” (Лука 1, 33). “Дом Яковов” може да се нарече цялата Църква, която чрез своята вяра и привързаност към Христа участва в участта на патриарсите, както на потомците на техния род, а и на които, макар да произхождат от други народи, чрез кръщението са възродени в Христа. В този дом Той ще царува навеки, “и царството Му не ще има край” (Лука 1, 33). Той царува над него и в настоящия живот, защото управлява сърцата на избраните, живеейки в тях с вярата и с Неговата любов, и им помага, закриляйки ги винаги, да заслужат даровете на вечната награда. И ще царува над него и в бъдещия живот, когато в края на временното им изгнание, ще ги въведе в небесното отечество, където, покорени от гледката на постоянното Му присъствие, ще бъдат така щастливи, че няма да правят нищо друго, а единствено ще Му отдават хвала.

(Свети Беда Достопочтени, Свещеник и Църковен Учител)

За тебе създадох тази вселена, небе и земя.

20 ДЕКЕМВРИ – ВТОРНИК

Лука 1, 26 - 38

Ето ще заченеш в утробата и ще родиш Си

ЕТО ВАШИЯТ БОГ!

“Ето вашият Бог! Ето, Господ идва със сила, и мишцата Му – с власт” (Ис. 40, 10). Това са думи, отправени към онези, на които

е поверена проповедта на спасението, тоест – към светите апостоли и евангелисти, и също към онези, които в хода на времената ще бъдат водачи на Божието стадо и ще отслужват за него светите тайни. Тези думи показват колко много са обичани те от Бога и затова са способни да се изпълват с ликуване и с най-голяма слава. Не е добре, казва текстът, проповедниците на Евангелието, когато правят всичко, за да се познае навсякъде славата и спасението на Бога, да го правят срамежливо и незабележимо, като че искат да се скрият. Те трябва да говорят с висок глас, авторитетно, с голяма свобода и без никакъв страх. Учениците на божествения Учител се молеха именно за това на Бога, Господ на вселената. “Издигни глас”, е писано, “не бой се; известявай на градовете на Юда: ето вашият Бог! Ето, Господ Бог идва със сила, и мишцата Му – с власт”. Повтаряйки това “Ето”, той създава впечатлението, че надеждата за Неговото идване няма да е задълго, защото дава да се разбере, че Изкупителят ще дойде скоро, след кратко време; нещо повече – че Той е вече близо, стои при вратите.

Като че ги кани да протегнат ръка и да посочат с пръст Оногова, Когото възвестява. И показва ясно, че Той няма да дойде като един от пророците, нито като просяк, а с властта на Господ, със сила и мощ, принадлежащи на Бога: “Идва със сила, и мишцата Му – с власт”.

(Свети Кирил Александрийски, Епископ и Църковен Учител)

Тъй душата, която наистина обича ще загуби с времето себе си, похабена от жажда да се хареса на Своя Бог

21 ДЕКЕМВРИ – СРЯДА

Лука 1, 39 - 45

**И откъде ми е това – да дойде при мене майката на моя
Господ?**

**“ЙОСИФЕ, СИНЕ ДАВИДОВ, НЕ БОЙ СЕ ДА ПРИЕМЕШ
МАРИЯ, ЖЕНА СИ”**

Причините и особените мотиви, поради които Свети Йосиф е

определен за покровител на Църквата, поради което Църквата се надява много на неговата закрила и покровителство, се коренят във факта, че Йосиф е бил съпруг на Мария и приеман баща на Исус Христос. Оттук произтичат неговото достойнство, сила, святост, слава. Разбира се, достойнството на Божията Майка е толкова голяма, че нищо не може да стои по-високо от него. Тъй като обаче Йосиф е свързан с блажената Дева с брачен съюз, без съмнение той се е доближил повече от всеки друг до изключителното достойнство, с което Божията Майка надвишава всяко творение. Защото бракът е общност и връзка, по-интимна от всички останали, и по природата си е източник на общото благо на съпрузите. Защото Бог, давайки Йосиф за съпруг на Девата, ѝ дава не само спътник в живота, свидетел на нейното девство и пазител на честта ѝ, то също, по силата на брачния съюз – и някой, който да участва в изключителното ѝ достойнство.

По същия начин Йосиф блести сред всички останали с най-велико достойнство, защото е бил, според Божията воля, пазител на Божия Син, и е бил смятан от хората за Негов баща. Затова Божието Слово със смирение се е покорявало на Йосиф, слушало го е и е изпълнявало всички задължения, които децата имат към родителите си.

От това двойно достойнство произтичат отговорностите, които природата налага на бащите на семействата, тъй като Йосиф е бил пазител, разпоредител и законен покровител на божествения дом, на който е бил глава ... А Божият дом, управляван от Йосиф с властта на баща, съдържа първите плодове на раждащата се Църква ... затова на този блажен патриарх е поверено по особен начин християнското множество, изграждащо Църквата.

(Лъв XIII, Пана)

Трябва да направим всичко възможно за да се покоряваме на същата божествена воля във всичко и за всичко, с любов, от сърце.

22 ДЕКЕМВРИ – ЧЕТВЪРТЪК

Лука 1, 46 - 56

Велики неща е сторил за Мене всемогъщият

СКРИТОТО СЪКРОВИЩЕ

Днес изобилстват чудесата, богатствата се увеличават, защото е отворена съкровищницата. Онази, която ражда, е Майка и Дева; Онзи, Който е роден, е Бог и Човек ... Трябвало е да се скрие това съкровище в нивата (Мат. 13, 44): годежът на Майката укрива от очите на света девственото ѝ зачатие; плачът на детето скрива от погледите на хората раждането Му без болка. Скрый, Мария, да, скрий блясъка на изгряващото Слънце! (Лука 1, 78). Положи Детето си в ясла; повий Го в пелени, защото тези пелени са нашето единствено богатство. Пелените на Спасителя са по-скъпоценни от пурпурна мантия; яслата Му е по-славна от позлатените тронове на царете; Христовата бедност и по-ценна от всички богатства и съкровища.

Има ли, прочее, богатство, по-ценно от това смирение, което да ни помогне да спечелим небесното царство и да придобием Божиата благодат? Защото е писано: “Блажени са бедните духом, защото тяхно е царството небесно” (Мат. 5, 3). А Апостолът добавя: “Бог се противи на горделиви, а на смирени дава благодат” (Яков 4, 6). Виждате какво смирение ни е препоръчано от Рождеството на Спасителя. Идвайки в света, Той понизи Себе Си, приемайки образа на слуга и стана подобен на хората” (Филип. 2, 7).

И все пак предстои да видим още по-скъпоценни съкровища и още по-голяма слава ... “Никой няма любов по-голяма от тази, да положи душата си за своите приятели” (Йоан 15, 13). Богатствата на нашето спасение и на Неговата слава са скъпоценната Кръв, която ни изкупува, и кръстът на Господа.
(Свети Бернард, Абат и Църковен Учител)

Ако ще имате небесният огън на Духа на Исус, няма да водите бездеен живот, нито мързелив, нито ще криете светите добродетели, но ще ги покажете навън, за по-голяма слава на

Бога и за превъзходство на нашите близки.

23 ДЕКЕМВРИ – ПЕТЪК
Лука 1, 57 - 66
Рождение на Иван Кръстител

ЦЕЛИЯТ СВЯТ ОЧАКВА ОТГОВОРА НА МАРИЯ

Ти чу, Дево, че ще заченеш и ще родиш Син. Чу, че това ще бъде не дело на мъж, а дело на Светия Дух. Ангелът очаква отговор: той трябва да се върне при Бога, Който го е изпратил. И ние, Госпожо, очакваме твоето съчувствено слово – ние, потиснати и страдащи поради получената присъда.

За това те моли, ридаетки, благочестива Дево, Адам, прогонен от рая, заедно със злостастното си потомство. За това те молят Авраам и Давид, които се намират в мрачния край на смъртта.

Целият свят е в очакване, прострян пред нозете ти: от твоята уста зависи утешението на нещастните, откупването на затворниците, освобождението на осъдените, спасението на всички Адамови синове, на целия човешки род.

Дево, дай по-бързо своя отговор. Побързай да отговориш на Ангела, а чрез него – на Господа. Отговори Му с твоето слово – и приеми Неговото Слово. Произнеси човешкото си слово, за да заченеш Божието Слово; изречи слово, което преминава, и приеми вечното Слово.

Защо се бавиш? Защо се боиш? Вярвай в делото на Господа, дай Му своето съгласие, приеми Го. Бъди дръзка в своето смирение, изпълни се със смелост в своята почитателност. В своята девствена простота ти никога не бива да забравяш благоразумието. Но единствено сега, Дево най-благоразумна, не бива да се боиш да рискуваш. Защото, макар да е за предпочитане мълчаливата скромност, повече е нужно сега благочестието на словото. Отвори, блажена Дево, сърцето си за вярата, устните си – за съгласието, утробата си – за Създателя. Ето че Онзи, към Когото е отправен копнежът на всички народи, хлопа на твоята врата. Да не стане така, че докато ти се смущаваш, той да отmine и ти, изпълнена с болка, да трябва да

търсиш Оногова, Когото обичаш. Стани, побързай, отвори Му! Стани с вяра, побързай с благочестие, отвори Му с твоето съгласие.

“Ето слугинята Господня”, каза тя. “Нека ми бъде по Твоята дума” (Лука 1, 38).

(Свети Бернард, Абат и Църковен Учител)

Да горя аз всичко от любов, но от онази, която да бъде истинска - не фалшива, действаща - не мързелива, чиста - не смесена от по-малко благородни или небесни цели.

24 ДЕКЕМВРИ – СЪБОТА

Лука 1, 67 - 79

Ще ни посети Изток свише

ВЪПЛЪЩЕНИЕТО, КОЕТО НИ ИЗКУПИ

Божие Слово постави жилището Си сред хората и стана Син Човечески, за да се научи човекът да разбира Бога, и за да може Бог да Си изгради дом в човека, съгласно волята на Отца. Затова Бог ни е дал като “знак” на нашето спасение Оногова, Който, роден от Девица, е Емануил: защото Сам Господ бе, Който спаси онези, които сами нямаха никаква надежда да се спасят.

Когато говори за крайната немощ на човека, Павел казва: “Аз зная, че в мен, тоест в плътта ми, не живее доброто (Рим. 7, 18), защото нашето спасение не идва от нас, а от Бога. А след това възкликва: “Нещастен аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тази смърт?” (Рим. 7, 24). Тогава представя Освободителя и казва: Безкористната любов на нашия Господ Исус Христос (ср. Рим. 7, 25). Самият Исаия бе предрекъл това: Укрепете отслабналите ръце и уякчете треперещите колена. Бъдете твърди, боязливи по сърце, не бойте се. Ето, нашият Бог извършва правда; Той въздава отплата. Той ще дойде и ще стане наше спасение (ср. Ис. 35, 4).

Това означава, че не от нас самите, а от Бога имаме спасение.

(Свети Иринеи Лионски, Епископ)

Намерих сърцето на искрен приятел, който доверява всичко, на любящ брат, който раздели с мене своите богатства. Намерих отново сила, доверие, любов, свобода. Намерих всичко за да се надявам и за да бъда щастлив.

**25 ДЕКЕМВРИ - НЕДЕЛЯ
РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО**

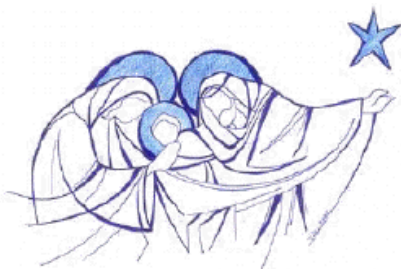
Лука 2, 1 - 14

Днес се роди за вас Спасителя

ДУШАТА ВЕЛИЧАЕ ГОСПОДА

душата ми величае Господа,
и духът ми се зарадва в Бога, Спасителя мой,
задето Той милостно погледна унижеността на рабинята Си;
защото, ето, отсега ще ме облажават всички родове;
задето Силният ми стори велико нещо, и свето е името Му;
и Неговата милост е из рода в род за ония, които Му се боят;
Той показа сила с мишцата Си;
разпръсна ония, които се гордеят с мислите на сърцето си;
свали силни от престоли и въздигна смирени;
гладни изпълни с блага, а богати отпрати без нищо;
взе под закрила Израиля, Своя отрок,
като си спомни милостта,
както говори на нашите отци,
към Авраама и семето му довека.

Присъствието на Христос в Евхаристията е присъствието на онова човечество, което е родено за нас, е живяло за нас, и действало за нас, за нас е страдало, е умряло и е възкръснало.

Елена Димитрова

Посланикът на Малтийския орден посети Русе

Н. Пр. Камило Дзуколи връчи Големия орден на кръста на епископ Петко Христов

Посланикът на Малтийския орден в България Камило Дзуколи връчи Големия орден на кръста на епископа на Никополската епархия Петко Христов. Това стана вчера по време на литургия в русенската католическа църква "Св. Павел от Кръста".

"Ние много уважаваме Никополска епархия, каза в приветствието си Дзуколи. От една страна в битката при Никопол са участвали рицари от Малтийския орден, а от друга, заради Блажения Евгени Босилков, пред чиято жертва всички се прекланяме", каза посланикът. Негово Превъзходителство прочете и официално писмо, подписано от Великия Канцлер на Малтийския орден и връчи на Монсеньор Петко Христов Големия малтийски кръст за особени заслуги от името на Великия магистър брат Матю. От своя страна епископ Петко Христов благодари и каза, че това е най-голямото отличие, което е получавал до сега в живота си.

Малтийският

орден, е единствената в света държава без своя територия и население. Негова "територия" всъщност са 6000 кв.м, върху които са разположени двете сгради, собственост на ордена в Рим.

Орденът на рицарите хоспиталиери е сред най-старите в християнския свят. Днес той се е превърнал в хуманитарна църковна организация, която управлява много болници в различни страни. Орденът

поддържа двустранни дипломатически отношения със 105 държави, а статут на официалните представителства на ордена има в пет европейски страни. България установява дипломатически отношения с Малтийския орден през 1994 г.

Наред с голямото събитие, през този ден имаше и още един повод за радост, след като от Италия бяха пристигнали роднини на о. Валтер. Две от неговите сестри – Кристина и Ориетта с мъже и дъщерята си - Риналдо и Киара - и приятелка на семейството – Лича - бяха топло посрещнати от русенци по време на неделната служба. “Ние имаме нещо много общо по

между ни и това е общата ни любов към о.Валтер, затова много се радваме, че сте сред нас”, се казваше в приветствието отправено към италианските гости.

Честит юбилей скъпи отци!

На 12.11.2011 година се отпразнува 60-годишнината от ръкополагането в свещенически сан на отците пасионисти от нашата епархия: отец Йосиф и отец Асен. Тържествената литургия беше отслужена от нашия епископ Петко, с участието на свещениците от всичките енории. Това събитие съвпадна и с годишнината от мъченическата смърт на блажения Евгени Босилков.

Евгени Босилков е роден и служил в Белене, затова и службата се проведе в църквата “Рождение на блажената Дева Мария” в гр.Белене. Групата ни от Русе беше малка, но радостта, че ще празнуваме заедно с отците бе голяма. Скъп гост в този ден беше и апостолическия екзарх Христо Пройков. Той разказа на кратко биографиите на отците Йосиф и Асен. Те са ръкоположени от епископ Босилков през 1951 год. Служили на много места и гонени от комунистическата власт отците издържат на трудностите, защото вярата им е силна. Споделяйки мнението на Екзарх Пройков бих казал, че на такива силни във вярата отци дължим и днешното съществуване на католическата църква в България. Бяха прочетени и благодарствени писма изпратени лично от нашия папа Бенедикт XVI, в които той им благодареше за дългогодишната служба на Бога и църквата. На тържествената литургия присъстваха и гостите: отец Пиерджорджо Бартоли (провинциал на отците пасионисти), отец Паскуале, отец Пиерлуиджи Ди Еудженио. Отец Пиерлуиджи също така е написал книгата “Да умреш за вярата”, посветена на Евгени Босилков. На службата присъстваше и първия секретар на малтийския орден Борислав Лоринков.

Голямата си благодарност към отците изказа и монсенъор

Петко Христов. След литургията отец Йосиф и отец Асен раздадоха на присъстващите картички за спомен от събитието. Те получиха и много поздравления от вярващите, които бяха дошли от Русе, Свищов, Ореш, Драгомирово, Малчика и др.

В чест на юбилея беше организиран футболен мач между младежи от енорията. Първия сигнал беше даден от монсенъор Петко, с пожелание за спортменска игра.

Въпреки всички тези хубави моменти дойде време да отпътуваме за Русе. С нас бяха и провинциалът отец Пиерджорджо и двамата му събрата. Отец Валтер и сестра Йола им показаха крепостта Червен и Басарбовския манастир. Всички бяхме много впечатлени от видяното. Върнахме се малко уморени, но много щастливи от преживяното.

Русе 1951:
о. Асен Генов,
о. Алфонс Драков,
о. Йосиф Минчев,
о. Кирил Михайлов,
о. Йосиф Йонков.

Върнали се в Божия Дом

27 ноември 2011 Гюро Бартолов Караков

Сестра Терезита Пиччирилли

Каменната чорба

Имало едно време един скитник, който бил гладен като вълк. След три дни гладуване, пристигнал в едно село. Уви това било най-клетото село в цялата област. По-големи скъперници, от живеещите в това село нямало по целия свят. Жителите били богати, кухненските им шкафове били, но никога не канели гости.

“Трябва да пестим”, повтаряли те. “Нищо не се знае, внезапно може да се случи някой приятел да дойде”. Но, такива алчни скъперници нямали приятели.

Чук, Чук, Чук! Скитникът почукал на вратата на първата къща. “Кой си? Какво искаш?” Викнал един глас. “Сигурно искаш нещо гратис, нали? Махни се, нямам нищо да ти дам! Нямам нищо за изхвърляне!

Скитникът опитал в съседната къща, но получил същия отговор. Така от къща на къща, накрая почукал на вратата на къщата на кмета, разположена сред площада на селото. “Исках да го попитам само за малко вода”, казал с усмивка на злобното лице, което надничало из зад вратата, “ започвам да приготвям вкусна каменна чорба”.

Пролуката на вратата се разширила: “Каменна чорба ли каза? “Да” казал скитникът с невинно изражение, “ притежавам магически камък, имам нужда само от малко вода”.

Кметът мърморел, но подал кофа вода. “Както виждам вие сте сам” казал скитникът, “не бихте ли искали да ми правите компания? Не се хваля, но казват, че моята каменна чорба е най-добрата по целия свят. Не бихте ли намерили по-голяма тенджерата?”

“Аз никога не съм чувал да говорят за това”, измърморил кметът, но взел най-голямата тенджерата, която имал и я дал на скитника, който запалил огън в центъра на селото, извадил от

чантата си един голям камък, изчистил го много добре и после го сложил в тенджерата.

Почти всички жители на селото се стекли в кръг около скитника и тенджерата.

“Ти ще ядеш ли от храната?” попитало едно момиче, правейки гримаса.

“Имаш право”, казал скитникът. “Каменната чорба е много по-вкусна с лук, но ще трябва да се задоволя и само с камъка”.

След малко една ръка подаде една глава лук.

“Благодаря госпожо”, казал скитникът. Прибавил лука и вкусил бульона.

“Прекрасно!” Хората гледали все по-невярващи. “Разбирам какво мислите: каменната чорба е най-хубава освен с лук и с една шепа на боб, но аз се задоволявам и с това”.

Едно момче пристигнало запъхтяно с пълна купа с боб. “На драго сърце ги приемам, ако ти ядеш с мене” казал скитникът изсипвайки боба в тенджерата.

Домакините гледали навъсени чорбата. “Ах, знам какво мислите,” казал скитникът, “чорбата не ви харесва ако освен боба и лука няма и гъби”. “Аз давам гъбите!”, възкликнала госпожица Умереност, учителката. Изтичал в къщи и се върнал с кошче с гъби, които изсипал при лука и боба.

“Разбира се малко е бледа”, извинил се скитникът. “Месото дава хубавия цвят на чорбата, освен лука и гъбите.”

“Месо! Месо!” възкликнал месарят, и той въодушевен от идеята да ядеш каменната чорба. Отишъл да вземе едно хубаво парче на месо и малко наденица.

Скитникът вкусил от чорбата и казал. “Един картоф, няколко домата и една, две репи биха я направили достойна за цар!”

“О да, да, картофи, домати... и репи!” В този момент госпожите запретнали ръкави, една от тях закопала бързо от градината си, изкарвайки картофи и репи. После набрала доматите.

“Заповядайте, носете чинии и лъжици!”, казал сърдечно скитникът. “Също и покривка”.

“Не е ли нужно и малко сол?” подсказала друга жена и изтичала в къщи да вземе солта.

Богатата чорба вече кипвала в тенджерата: лук, боб, гъби, месо, картофи и репи... да говорим за камък.

Ароматът предизвиквал апетит у хората. Хлебарят изтичал да вземе дузина хрупкави самуни хляб, другите донесли сирене, а кръчмарят една дамаджана вино. Някои домакини донесли торти с ябълки.

Покривката била застлана в центъра на площада, всички се разположили и скитникът напълнил чиниите с топлата и вкусна чорба.

Всички яли с радост и благодарение на виното завършили, пейки колкото глас им държи.

“Този е най-вкусният обяд в моя живот!”, ликувал кметът. “Камъкът ти е наистина изключителен”.

“Скъпи приятели, той е изцяло ваш, подарявам ви го”, казал скитникът.

“Какво? Наистина ли ни подаряваш магическия камък?, попитали жителите на селото, с просьзани очи. “Ще можем да се срещаме, да ядем и да празнуваме заедно и друг път с каменната чорба. И не ще ни струва нищо”

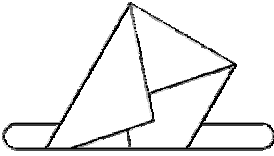
“Ех да”, казал скитникът, обличайки палтото си, “но не забравяйте да прибавите малко сол, лук, боб, гъби и малко месо...”

“Със сигурност няма да забравим!”

“В действителност забелязал съм, че тези малки добавки правят по-вкусна чорбата”, завършил скитникът преди да тръгне отново на път.

В действителност камъка, който сварили за да приготвят чорбата е себелюбието на жителите на селото. Благодарение на измамата на скитника, селяните се превръщат в общност.

Ти считаш ли, че литургията е времето и мястото за да намериш единение и братство с другите християни?

За изповедта: отец Енцо в неделя 18 декември от 9.00ч до 13.00ч ще бъде в нашата църква за да ни даде възможност да се изповядаваме.

Светите Евхаристии за Рождество Христово:

24 декември, Бедни вечер от 23.00ч

25 декември 10.00ч и 17.00ч

Благославянето на семействата през януари 2012г:

от 2001г имам удоволствието да ви посещавам във вашите домове и да ви благославям. Винаги насреща намирам приятни хора и много гостоприемство. Това всяка година е голямо събитие за мен, да поговоря по-спокойно с вас, у вас. Това винаги е било моето желание... обаче, тази година нямам възможността да го правя по същия начин. Причината е че, от октомври следваме (заедно със сестра Йола) в университета като задочници, магистърски курс по педагогика. През тези дни вече се приготвяме за изпити. През януари ще бъдем ангажирани пак с лекции. Сигурен съм, че ще разберете че не можем да стоим във всяко семейство повече от времето за молитва и благослов. Не ми е удобно така, но нямам друг изход. Моля ви да не увеличавате моето неудобство, с вашето искане, да стоим по-дълго време. Помогнете ми да не ви отговарям с думата “не”. Заради това трябва и да откажа вашите покани за обедите или вечерите, които много от вас ни приготвят през времето на благославянето. Не мога да отида само при едни, без да се обидят други.

Разберете ме за това мое решение тази година. Благодаря.